

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΙΣΤ'.

Ι ζητάς, καλή μου γυναίκα; ρώτησε μ' εὐγένεια ἡ ἑταῖρα τῆ φτωχῆ.

— Μιά βοήθεια θέλω, καλή μου κυρά, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ἄκουσα ἀπ' ἔξω τὸ γλέντι σου κι' ἐπειδὴ ὁλος ὁ κόσμος λείπει σὲς αὐτὴ πονόφυχη, σκέφτηκα ὅτι δὲν θ' ἀρνιόσουν νὰ μοῦ δώσης μιὰ μικρὴ βοήθεια. Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα. Ὁ ἄντρας μου ἦταν στρατιώτης τῶν Μεσσηνίων καὶ σὲ μιὰ μάχη πιάστηκε αἰχμάλωτος ἀπ' τοὺς Σπαρτιάτες. Καὶ τώρα ζητᾶνε λύτρα πολλὰ γιὰ νὰ τὸν ἀφῆσουν νὰ γυρῆσι στὴν οἰκογενεὶά του. Ἔτσι, μόνη κι' ἐρημὴ στὸν κόσμο, δὲν κατορθῶναι νὰ φέρω τὸν πατέρα μου καὶ τὰ παιδιά μου.

— Πόσα λύτρα ζητᾶνε οἱ Σπαρτιάτες;

— Δυὸ τάλαντα.

— Θὰ τᾶχης, εἶπε ἡ Λαΐς.

Καὶ γνωρίζοντας στοὺς καλοσημένους της, φώναξε:

— Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἐγὼ προσφέρω μισὸ τάλαντο γιὰ νὰ ξαναβῆ τὴν ἐλευθερίαν του ὁ ἄντρας τῆς γυναίκας αὐτῆς. Ποῖος ἀπὸ σᾶς δέχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζεται γιὰ τὰ λύτρα;

Συγχρόνως πῆρε ἕνα ἀργυρὸ κἀνιστρο, σηκώθηκε ἐπάνω κι' ἀρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ ποσά, τὰ ὁποῖα προσέφεραν προθύμως οἱ ἐκλεκτοὶ φίλοι της γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ αἰχμάλωτου. Ἔτσι, ὅταν τελείωσε ὁ ἔρανος, εἶδαν μ' εὐχαρίστησι, ὅτι εἶχε συγκεντρωθεῖ ποσὸν τοῖων τάλάντων, ἀντὶ τῶν δύο ποὺ ἐχρειάζοντο.

Ἡ Λαΐς ἔδωσε καὶ τὰ τρία τάλαντα στὴ φτωχὴ γυναίκα, ἡ ὁποία ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τῆ χαρᾶ της.

Τὸ μεγαλύτερο ποσὸν ἀπ' ὅλους — μισὸ τάλαντο — ὄσα ἀκριβῶς εἶχε προσφέρει καὶ ἡ Λαΐς — τὸ εἶχε ρίξει στὸ κἀνιστρο ἕνας νεαρὸς Ἀθηναῖος, ὀνομαζόμενος Δολεὺς. Ἡ γενναῖοδωρία του αὐτῆ ἔγινε αἰτία νὰ συγκεντρωθῇ ἐπάνω του ἡ γενικὴ προσοχὴ κι' ὅλοι ἀρχισαν νὰ ρωτᾶνε ποῦς ἦταν. Κανεὶς ὁμως δὲν ἤξερε νὰ δώσῃ καὶ πολλὰς πληροφορίας γι' αὐτόν.

Ὁ Λεοντίδης ποὺ βρισκότανε σ' ἀδιάκριτη ἀνησυχία κι' ἔβλεπε παντοῦ κατασκόπους τοῦ Ἱεροφάντη τῆς Ἐλευσίνας, ὑποψιάστηκε περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ θέλησε νὰ ἐξασκίωσῃ ἀμέσως ποῖος ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Ρώτησε λοιπὸν τὴ Λαΐδα ἂν τὸν ἤξερε.

— Καὶ τ' ὄνομά του κι' ἡ φυσιογνωμία του μοῦ εἶνε τελείως ἀγνωστα, τοῦ ἀπάντησε ἡ ὄραια Κορινθία. Ὑπέθετα πὼς τὸν ἔφερε μαζί του κανένας ἀπὸ τοὺς Ἀθηναῖους φίλους μας.

— Κι' ἐγὼ ποὺ δὲν ἔλειψα ἀπὸ κανένα συμπόσιον τῆς Λαΐδος, εἶπε ὁ Ἀριστοπαιός, δὲν θυμάμαι νὰ τὸν ἔχω δεῖ ποτέ μου ἐδῶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ καὶ πονθενά ἄλλοῦ δὲν τὸν ἔχω συναντήσει, οὔτε στὴν Κόρινθο, οὔτε στὰς Ἀθήνας, οὔτε κι' ἔχω ἀκούσει νὰ μιλοῦν ποτέ γι' αὐτόν.

Ἐντομεταξὺ ἡ ἀγνωστὴ γυναίκα κι' ὁ τυφλὸς γέρος ποὺ τὴ συνόδευε, γονάτισαν, φίλησαν τὰ πόδια τῆς Λαΐδος, κι' ἀφοῦ τῆς ὁρκίστηκαν αἰώνια εὐγνωμοσύνη, ἔφυγαν.

Τὸ γλέντι συνεχίστηκε περὶ μὲ μεγαλύτερη εὐθυμία. Τέλος, οἱ συνδιατημένους σηκώθηκαν ἀπ' τὰ τραπέζια καὶ οὐρόρισαν μέσα στοὺς ἀπέραντους καὶ φαντασμαγορικὰ φωταγωγημένους κήπους.

Ἡ Λαΐς πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Λεοντίδην κι' ἀποσύρθηκε μαζί του στὴν πρὸ μαγευτικῆς συστάδα τοῦ κήπου, ὅπου κάθισαν ὀλομόναχοι, μακριὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἐκεῖ ὁ στρατηγὸς τῆς Ξαναμίλησε γιὰ τὴν ἀγάπην του, γιὰ τὸ ταξεῖδι τους καὶ τῆς ἐπανέλαβε τὴν πρότασιν νὰ γίνῃ σύζυγός του.

Τὴν ὁμίλιαν τους τὴν διέκοψε σὲ κάποια στιγμή ἕνας δούλος ποὺ παρουσιάστηκε μπροστὰ τους καὶ τοῦς εἶπε:

— Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ λέει ὅτι ἔρχεται ἐκ μέρους τοῦ Δικαστηρίου τῶν Πρυτάνεων, θέλει νὰ μιλῆσῃ ἀμέσως στὸν στρατηγὸ Λεοντίδην.

— Ἀναθεματισμένος νὰ εἶνε ὁ ἐνοχλητικὸς αὐτός ἄνθρωπος, ποὺ ἔρχεται νὰ μοῦ διακόψῃ τὴν πρὸ μαζικαὶ ἀπόλαυσι τῆς ζωῆς μου! φώναξε μὲ θυμὸ ὁ Λεοντίδης. Πέστε του νᾶρθῃ ἐδῶ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ δούλος, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐξήλωσε ὅτι θέλει νὰ μιλῆσῃ ἰδιαίτερος στὸν στρατηγὸ, γιὰ κάποιο ζήτημα σπουδαῖο καὶ μυστικόν.

— Πήγαινε, φίλε μου, εἶπε τότε ἡ Λαΐς στὸν Λεοντίδην. Ἐγὼ θὰ

σὲ περιμένω ἐδῶ.

Ὁ Λεοντίδης σηκώθηκε κι' ἀκολούθησε τὸν δούλο. Ἀλλὰ μόλις ἀπομακρύνθηκε, παρουσιάστηκε ἔξαφνα μπροστὰ τῆς Λαΐδας ὁ Δολεὺς, ὁ ἀγνωστος ἐκεῖνος συνδιατημῶν, ποὺ εἶχε δώσει τὸ μισὸ τάλαντο γιὰ τὴ φτωχὴ σύζυγον τοῦ Μεσσηνίου αἰχμάλωτου, καὶ τῆς εἶπε κἀνόντας μιὰ ὑπόληψιν:

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης, ὦ Λαΐς, ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω ἰδιαίτερος γιὰ ἕνα ζήτημα σπουδαῖο... Πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχίαν σου καὶ τὴ ζωὴ σου.

— Τὰ λόγια σου μὲ φοβίζουν, εἶπε ἀνήσυχη ἡ Λαΐς.

— Ἦσούχασε, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ἀγνωστος Ἀθηναῖος. Ἐκεῖνος ποὺ μὲ στέλνει, δὲν θέλει παρὰ τὴν εὐτυχίαν σου.

— Καὶ ποῦς σὲ στέλνει;

— Ἐνας ἄνθρωπος πανίσχυρος ποὺ σὲ λατρεύει. Ἐκεῖνος ποὺ ὠργάνωσε τὴν προχθεσινὴ ἀπαγωγὴν σου. Ὁ Ἱεροφάντης τῆς Ἐλευσίνας.

— Ἄ! Τὸν ἔλεινό!... φώναξε ἡ Λαΐς.

— Μὴ λές ἀπερίσκεπτα λόγια, γιὰ τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ μετανοήσῃς, Λαΐς. Κι' ἀκόμα μὴν ξεχνᾶς ὅτι ὁ Ἱεροφάντης Βασιλεὺς εἶνε ὁ ισχυρότερος ἄνθρωπος στὴν Ἑλλάδα, κι' ὅτι σὲ λατρεύει. Προτιμώτερο εἶνε νὰ διαβῆσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ μοῦ δώσῃς νὰ σοῦ φέρω.

Κι' ὁ Δολεὺς παρέδωσε στὴ Λαΐδα ἕναν ἀτύρωτο, στὸν ὁποῖο ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Λαΐς, ὄραία Λαΐς,
 » Ἐνα τυχαῖο περιστατικὸν ἔκανε ν' ἀποτύχουν ὡς τώρα τὰ σχέδιά μου γιὰ σένα. Μοῦ ἔφευγες δυὸ φορές. Ἀλλὰ ὀρκίζομαι στὸν Δία ὅτι, εἴτε νεκρὴ εἴτε ζωντανή, θὰ πέσης στὴν ἐξουσία μου. Ξέρεις ὅτι εἶμαι πρὸ ἰσχυρός κι' ἀπ' τοὺς βασιληάδες καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὴ θέλησί μου. Μὴν ἐρεθίζεις τὴν ἐρωτευμένη ψυχὴν μου, γιατί ἐστὶ ἐτοιμαζεῖς κῆρια βασανιστήρια γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Κατάλαβέ το, κἀνὲ ἀντίστασί σου εἶνε μάταιη.

» Ἀπόδωσέ μου τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου, ποὺ ἡ ὀμορφιά σου μ' ἔκανε νὰ τῆ χάσω. Σβῦσε τὴ μεγάλη πυρκαϊὰ ποὺ ἀναγναν τὰ μάτια σου μέσα στὴν καρδιά μου. Δέξου τὸν ἔρωτά μου καὶ θὰ εἶσαι ἡ πλουσιώτερη κι' ἡ πιὸ τιμημένη γυναίκα τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Κορίνθου κι' ὀλόκληρης τῆς Ἑλλάδος.

» Ὁ ἀπεσταλμένος μου θὰ μοῦ φέρῃ τὴν ἀπάντησί σου. Σκέψου καλά πρὶν δώσεις τὴν ἀπάντησιν αὐτῆ. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς προτάσεώς μου θὰ εἶνε καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα ἡ εὐτυχία. Ἡ ἀρνήσι σου θὰ εἶνε ἡ καταδίκη σου σὲ θάνατο!».

— Τὸν ἔλεινό! φημίρως ἡ Λαΐς μόλις τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς παρᾶξενης ἐκεῖνης ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς.

Γύρισε ἔπειτα στὸν Δολεῖα καὶ τοῦ εἶπε θυμωμένη:

— Μὰ εἶνε λοιπὸν τόσο ἀνόητος ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὥστε νὰ νομῆζι ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα μὲ ἀπειλὴς θανάτου;

— Ἄκουσε, Λαΐς, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Δολεὺς. Ἐπειδὴ αἰσθάνομαι συμπάθειαν κι' ἐνδιαφέρον γιὰ σένα, σὲ συμβουλεύω νὰ δεχτῆς τὴν πρότασιν τοῦ Ἱεροφάντη. Ἄν ἀρνήθῃς, εἶσαι χαμένη. Ἄ, δὲν ξέρεις καλά τὸν κύριόν μου...

Λαΐς.

(Πῖνας τοῦ Μπουκερῶ).

— Μὴν ξεχνᾶς ὅτι πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ σου. Ὁ κύριός μου εἶνε ἀμείλικτος.

— Δυστυχισμένη! Φύγε ἀπὸ μπρὸς μου, νὰ μὴ σὲ βλέπω καὶ νὰ μὴ σ' ἀκούω.

— Δὲν μποροῦ νὰ φύγω ἂν δὲν πάρω τὴν ἀπάντησί σου πρὸς τὸν Ἱεροφάντη.

— Νὰ τὸν πῆς ὅτι ἀρνοῦμαι, ὅτι τὸν περιφρονῶ.

— Ἐπιμένεις στὴν ἀρνήσι σου;

— Φύγε ἀμέσως, γιατί θὰ πετάξουν ἔξω διὰ τῆς βίας.

— Καλὰ, εἶπε μὲ ὕφος ἀπειλητικὸ ὁ Δολεὺς. Φεύγω, ἀλλὰ θὰ γυρίσω πολὺ γρήγορα. Ἡ παρουσία σου θὰ δημευθῇ... Ἡ ζωὴ σου κρέμεται ἀπὸ μιὰ τρίχα...

Κι' ἔφυγε.

Ἡ Λαΐς ἔτρεμ' ὀλόκληρη. Δὲν αἰσθάνοταν οὔτε τὴ δύναμιν νὰ φωνάξῃ, ἀπ' τὴν ἀγωνία της. Εὐτυχῶς διπλὰ της βρισκόταν κρεμασμένος ὁ ἀσημένιος δίσκος μὲ τὸ χρυσὸ ρόπαρο. Χτύπησε τρεῖς χτύπους, κἀνόντας τὴ Βακχίδα.

Ἡ ἀφοσιωμένη διευνθηντρια τοῦ κυρίου της ἔφατσε μαζί μὲ τὸν στρατηγὸ Λεοντίδην καὶ βήτηκε τὴν κυρία τῆς ἔαπλωμένη καὶ μισολιπόθυμη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.